

DECLARACIÓ DEL SENADOR JOSÉ MONTILLA, EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT, AL SENAT.

Madrid, 27 d'octubre de 2017

No hauríem d'haver arribat fins aquí.

Hi havia vies per evitar-ho.

El president de la Generalitat, atenent les greus circumstàncies, hauria pogut dissoldre el Parlament i convocar eleccions, en el marc de la legalitat.

El president Rajoy hauria pogut fer gestos per facilitar aquesta via i donar-nos a tots noves oportunitats.

Hauríem pogut, entre tots, restablir la normalitat democràtica, restablir la convivència, retornar al sentit comú.

I obrir una negociació basada en el respecte a l'Estat de Dret, d'una banda, i en el desig dels catalans de disposar d'un major i millor autogovern, de l'altra.

No ha estat així.

Ja fa anys vaig advertir que no hi havia dreceres per a la millora de l'autogovern. L'astúcia, per més perseverant que sigui, no serveix per substituir la via d'una negociació política.

Avui, dissortadament, ha quedat ben clar.

Moltes veus ho han advertit. De signe i orientació diversos. Tal vegada han estat insuficients o poc convinents.

Però no han estat escoltades ni pels uns ni pels altres.

Ara, els béns a preservar, per damunt de qualsevol altra cosa, per damunt de qualsevol orgull, de qualsevol vanitat, de qualsevol pretensió d'hegemonia ideològica, de qualsevol pretensió d'imposar una raó per damunt de les raons dels altres; els béns a preservar, dic, són la convivència i el respecte entre els catalans i la pervivència de les nostres institucions.

La convivència està en perill.

I ho hem de saber.

L'objectiu de construir la societat catalana com un sol poble, plural i divers, per damunt de procedències, opinions o anhels, s'ha esquinçat molt greument.

Les institucions del nostre autogovern estan, també, en perill.

És una obvietat que convé recordar: les institucions són de tots i transcendeixen els governants.

Els governs passen, però les institucions romanen.

En la mesura que representin el conjunt del país i la continuïtat històrica, han de romandre.

Ara haurem de treballar per refer les coses.

Haurem de treballar per sortir d'aquest pou en el qual un cúmul d'errors ens ha col·locat.

Reconec, amb humilitat, que tots tenim la nostra petita part de responsabilitat.

Però la responsabilitat principal la tenen els qui ostenten les funcions de govern.

A Barcelona i a Madrid.

Provocar la ruptura amb la legalitat, anul·lar la Constitució i l'Estatut a Catalunya, prescindir dels procediments parlamentaris, trepitjar els drets dels diputats de l'oposició i desatendre els informes jurídics del Parlament i del Consell de Garanties Estatutàries, ha estat una manifesta irresponsabilitat, impròpia de qualsevol governant democràtic.

Desatendre any rere any els crits d'alerta i no assumir la responsabilitat de trobar solucions als greus problemes expressats a Catalunya, és una actitud també impròpia.

El govern d'Espanya no ha estat a l'alçada.

La Constitució de 1978 i l'Estatut d'Autonomia de Catalunya han estat grans avenços.

Amb ells, Catalunya ha gaudit de l'etapa de major autogovern de tota la seva Història, en un ambient de convivència i de benestar, malgrat tots els moments difícils que es puguin posar en relleu.

Estic orgullós d'aquesta Constitució i del nostre Estatut. Però les normes no es poden petrificar i, avui, la seva reforma es fa necessària.

Comprenc les raons – més enllà de les meves severes crítiques a la seva actuació – per les quals el Govern d'Espanya ha posat en marxa la previsió de l'article 155 de la Constitució, malgrat que és qüestionable la constitucionalitat d'alguns dels aspectes de la norma, com han posat de manifest diversos informes de juristes i acadèmics.

Comprenc també les raons per les quals el PSOE ha donat un suport matisat a la mesura. Un partit que ha governat Espanya i que aspira a governar-lo de nou no pot fer altra cosa. I agraïxo, molt especialment, la confiança que m'ha mostrat en tot moment el PSC.

Qualsevol govern democràtic hauria fet ús d'una disposició similar davant de l'amenaça de ruptura de la legalitat endegada per l'actual govern de la Generalitat.

En aquest context, he decidit que la millor manera d'exposar la meva posició és no participar en la votació que s'està duent a terme al Ple del Senat.

No puc votar en contra de la mesura, perquè com a socialista no puc avalar la actuació irresponsable dels que volen trencar amb la legalitat i portar Catalunya a un precipici d'incalculables conseqüències econòmiques, polítiques, socials i culturals.

Les resolucions aprovades avui en el Parlament de Catalunya per les formacions independentistes són la culminació d'aquest despropòsit.

Catalunya, els seus ciutadans i les seves ciutadanes, no s'ho mereixen.

No en el seu nom.

No en el nom de Catalunya.

No puc, tampoc, votar afirmativament, en la meva condició d'expresident de la Generalitat.

Crec que el meu compromís amb la Institució que vaig presidir m'obliga a actuar no només pensant en la formació política a la qual pertanyo, sinó també en aquells que tenen dubtes o no comparteixen la idoneïtat del 155, fent allò que crec que és millor per al país.

A partir d'ara, continuaré compromès amb tothom qui faci els esforços necessaris per reconstruir els ponts, avui trencats, i no deixaré de treballar per la reparació dels danys ja inevitables.

Senat, 27/10/2017